

Από τη συγγραφέα του best seller
Το Μικρό παριζιάνικο βιβλιοπωλείο

NINA GEORGE

Το
βιβλίο
των
Ονείρων

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Αναστασία Ντούγια

1η HMEPA

Χένρι

Πηδάω.

Η πτώση διαρκεί μόλις λίγα δευτερόλεπτα. Είναι ώρα αιχμής και μπορώ ακόμα να ακούσω από πάνω μου τους κινήτηρες των αυτοκινήτων στη γέφυρα Χάμερσμιθ, να μυρίσω την πόλη, την άνοιξη που σιγά σιγά ξεθωριάζει, την πάχνη στα φύλλα. Και ξαφνικά έρχεται η πρόσκρουση. Το κεφάλι μου χτυπά με δύναμη στο παγωμένο νερό. Κολυμπάω, ολοένα και πιο γρήγορα, κολυμπάω με το ρεύμα της φυρονεριάς. Η θάλασσα, πενήντα χιλιόμετρα μακριά, βυζαίνει τον ποταμό. Ακόμα θυμάμαι πώς είναι να σε τραβά η παλίρροια, λες και δεν έχω βγει ποτέ στη στεριά, κι ας έχουν περάσει είκοσι πέντε χρόνια από την τελευταία φορά που κολύμπησα στον Ατλαντικό.

Φτάνω κοντά στο κορίτσι.

Το ποτάμι παρασύρει μαζί του τη μικρή, θέλει να την κάνει δική του, να διαλύσει το κορμάκι της σε χίλια κομμάτια, να χωρίσει την ελπίδα της από τον φόβο, να σβήσει το χαμόγελο από τα χείλη της, το μέλλον από τη ζωή της.

Τη βλέπω να βουλιάζει στα θολά νερά.

Βουτάω και την αρπάζω από τα μαλλιά για να την τραβήξω κοντά μου. Τα δάχτυλά μου αγγίζουν το λεπτό, γλιστερό μπράτσο της. Το γραπώνω γερά και, στην προσπάθειά μου να πάρω αέρα, καταπίνω νερό, αλμυρό και παγωμένο.

Ο Τάμεσης με αγκαλιάζει.

Η μικρή με τα γκριζογάλανα μάτια παρασύρεται από το ρεύμα προς το μέρος μου. Με το ένα χέρι, κρατά τη μύτη της

κλειστή, λες και πήδηξε απλώς από την άκρη μιας πισίνας σε χλιαρό χλωριωμένο νερό. Στην πραγματικότητα, όμως, έπεσε στα νερά του Τάμεση από ένα τουριστικό πλοιάριο. Σκαρφωμένο στο μεσαίο κάγκελο της κουπαστής, το κοριτσάκι είχε στρέψει το προσωπάκι του στον μαγιάτικο ήλιο, όταν ένα κύμα σήκωσε το πλεούμενο ψηλά, με αποτέλεσμα η μικρή να γλιστρήσει και να πέσει στο νερό. Δεν ξεφώνισε. Στο βλέμμα της υπήρχε μονάχα απέραντη περιέργεια.

Την είδαμε να πέφτει. Ένα ζευγάρι που φιλιόταν στη γέφυρα Χάμερσμιθ, ο ζητιάνος με το κουρελιασμένο σμόκιν κι εγώ. Ο ζητιάνος είχε σηκωθεί από το ηλιόλουστο πόστο του, μια ξεδιπλωμένη χαρτόκουτα, και στεκόταν στο πράσινο κιγκλίδωμα της κρεμαστής γέφυρας. «Ω Θεέ μου!» ψέλλισε, ενώ το ζευγάρι έστρεψε το βλέμμα του πάνω μου. Και οι τρεις είχαν μαρμαρώσει στη θέση τους και με κοιτούσαν κατάματα.

Σκαρφάλωσα, λοιπόν, πάνω από το σφυρήλατο πράσινο κιγκλίδωμα της γέφυρας και περίμενα το μικροσκοπικό ανθρώπινο κουβάρι να αναδυθεί από κάτω μου.

Και πήδηξα.

Το κορίτσι με κοιτάζει με εμπιστοσύνη και ελπίδα, μα δεν αξίζω τίποτε απ' όλα αυτά. Σε πιο άχρηστο άνθρωπο δεν θα μπορούσε να έχει πέσει η μικρή.

Σηκώνω το γλιστερό, λεπτοκαμωμένο κορμάκι της μέσα από το νερό. Στριφογυρίζει και με κλοτσά στο κεφάλι και στα χείλη.

Καταπίνω νερό, εισπνέω νερό.

Παρ' όλα αυτά προσπαθώ να γίνω ελαφρύς. Ανεβαίνω στην επιφάνεια και, μεμιάς, ο κόσμος γεμίζει πάλι με γνώριμους ήχους και θορύβους, το μαγιάτικο αεράκι χαϊδεύει απαλά το μουσκεμένο μου πρόσωπο, ο αφρός των κυμάτων μού φεκάζει τα μάτια. Γυρίζω σε ύπτια θέση μέσα σ' ένα

υδάτινο λίκνο που τραμπαλίζεται ανήσυχα, σφίγγω απαλά το κορίτσι στο στέρνο μου και το γυρίζω ανάσκελα, έτσι ώστε να μπορεί να αναπνέει και να αντικρίζει τον βαθυγάλανο ουρανό. Αφήνουμε το ρεύμα του Τάμεση να μας παρασύρει, προσπερνάμε τις τούβλινες προσόψεις και τις ξύλινες βάρκες στη λασπερή όχθη.

Η μικρή παλεύει να πάρει αέρα, βήχει. Πρέπει να είναι τεσσάρων, πέντε χρονών, δεν ξέρω και πολλά από παιδιά, δεν ξέρω καν το δικό μου παιδί. Τον Σάμιουελ. Τον Σαμ.

Είναι δεκατριών και με περιμένει.

Όλα αυτά τα χρόνια δεν έχει πάψει να με περιμένει. Ποτέ δεν ήμουν κοντά του.

Αρχίζω να σιγομουρμουρίζω τη μελωδία από το *La Mer*, ένα τραγούδι ύμνος για την ομορφιά της θάλασσας. Σκόρπιοι σίτχοι στα Γαλλικά μού έρχονται στον νου, παρόλο που έχω να μιλήσω τη μητρική μου γλώσσα από τα δεκαοκτώ. Να που τώρα όμως επανέρχονται στη μνήμη μου.

Τραγουδάω και νιώθω τους χτύπους της καρδιάς του κοριτσιού να ηρεμούν, τα μικρά του πνευμόνια να ανεβοκατεβαίνουν και την εμπιστοσύνη του να με διαπερνά μέσα από το λεπτό στρώμα του νερού και της αγωνίας. Με το ένα χέρι περασμένο γύρω από τη μέση της μικρής, κολυμπάω ανάσκελα με το ένα χέρι προς την όχθη, προς τη μεριά μιας μικρής αποβάθρας. Τα ρούχα μου είναι βαριά από το νερό. Κουνάω τα πόδια σαν βάτραχος και το χέρι μου σαν μονόχειρας ληστής.

«Όλα θα πάνε καλά», ψιθυρίζω και συνάμα ακούω τη φωνή της Έντι, τόσο ξεκάθαρα, σαν να είναι δίπλα στο αυτί μου, να μου λέει: «Χένρι, δεν είσαι καλός στα ψέματα. Είναι μια από τις μεγαλύτερες αρετές σου.»

Η Έντι είναι ό,τι καλύτερο μου συνέβη ποτέ. Ή δεν μου συνέβη.

Χτυπάω με τον ώμο στη σημαδούρα της αποβάθρας. Λίγο πιο πέρα, διακρίνω μια σκάλα.

Αρπάζω το κορίτσι από τη μέση, το σηκώνω ψηλά και το σπρώχνω από τα πόδια του προς τα πάνω, ώσπου η μικρή να βρει από κάπου να κρατηθεί και να ελευθερωθεί από το κράτημά μου.

Έπειτα σκαρφαλώνω κι εγώ στη σκάλα, βγαίνω από το ποτάμι και σηκώνω στα χέρια το αποκαμωμένο παιδί, που ακόμα και τώρα βάζει τα δυνατά του να μην κλάψει. Περνώντας μπροστά από τα κίτρινα, κόκκινα και γκριζα πλίνθινα σπιτάκια, επιστρέφω στη γέφυρα Χάμερσμιθ. Το κορίτσι έχει γραπωθεί με τα χεράκια του από τον σβέρκο μου και κρύβει το πρόσωπό του στον ώμο μου. Μολονότι είναι ελαφρύ σαν πούπουλο, το νιώθω να βαραίνει ολοένα και περισσότερο όσο προχωράω και σκέφτομαι ότι πρέπει στ' αλήθεια να βιαστώ αν θέλω να προλάβω τον Σαμ. Πρέπει να πάω στον Σαμ. Πρέπει. Ο γιος μου με περιμένει στο σχολείο.

Το ζευγάρι στέκεται ακόμα στη γέφυρα, σφιχταγκαλιασμένο. Η γυναίκα με κοιτάζει με μάτια ορθάνοιχτα και μεθυσιμένο βλέμμα: μου θυμίζει την Έιμι Γουάινχαους με το μαύρο μολύβι στα βλέφαρα και τη σφηκοφωλιά στο κεφάλι. Ο άντρας λέει και ξαναλέει κάθε τόσο: «Απίστευτο, φίλε, απίστευτο, στ' αλήθεια την έσωσες, απίστευτο!» Σηκώνει ψηλά το κινητό του.

«Τραβούσατε μόνο βίντεο ή σκεφτήκατε να καλέσετε και βοήθεια;» τον αποπαίρνω αγανακτισμένος.

Αφήνω τη μικρή χάμω, μα εκείνη γαντζώνεται γερά από τον σβέρκο μου. Τα χεράκια της γραπώνονται απεγνωσμένα από τα βρεγμένα μου μαλλιά και γλιστρούν.

Για μια στιγμή νιώθω αδυναμία, χάνω την ισορροπία μου. Δεν με βαστούν άλλο τα πόδια μου, τρεκλίζω στον δρόμο.

Το κορίτσι τσιρίζει.

Ξαφνικά νιώθω έναν μεγάλο και ζεστό όγκο δίπλα στον ώμο μου. Πίσω από το παρμπρίζ ενός αυτοκινήτου αντικρίζω ένα πρόσωπο παραμορφωμένο από τον τρόμο. Το φως του ήλιου καθρεφτίζεται στο μαύρο καπό και με τυφλώνει, προτού χάσω το έδαφος κάτω από τα πόδια μου και τυναχτώ στην άκρη του δρόμου.

Υστερα βλέπω στην άσφαλτο τον ίδιο μου τον ίσκιο να τρέχει αφηνιασμένος καταπάνω μου.

Ακολουθεί ένας ξερός κρότος, σαν τσόφλι αυγού που σπάζει στο χείλος ενός πορσελάνινου φλιτζανιού.

Ο πόνος στο κεφάλι μου είναι τόσο διαπεραστικός, που ξεπερνά σε ένταση ακόμα κι εκείνη την ξαφνική σουβλιά που νιώθουμε στα δόντια όταν τρώμε λαίμαργα παγωτό.

Άξαφνα όλα γύρω μου βυθίζονται στη σιωπή. Και, μεμιάς, λιώνω, λιώνω και γίνομαι ένα με τη γη. Βουλιάζω ολοένα και πιο βαθιά, ολοένα και πιο γρήγορα, λες και γκρεμίζομαι στη δίνη μιας απύθμενης χοάνης, μιας κωνικής λίμνης κρυμμένης ακριβώς κάτω από την άσφαλτο.

Από τα σκοτεινά βάθη της λίμνης, κάτι υψώνει το βλέμμα του προς το μέρος μου, σαν να με περιμένει. Από πάνω μου ο ουρανός ξεμακραίνει, σκαρφαλώνει ψηλά, ολοένα και πιο ψηλά.

Σηκώνω το βλέμμα και αντικρίζω το πρόσωπο του κοριτσιού. Μια παράξενη οικειότητα ξεχύνεται από τα μάτια που έχουν το χρώμα της χειμωνιάτικης θάλασσας και με κοιτάζουν θλιμμένα να βουλιάζω στην πέτρα. Η θάλασσα στα μάτια του κοριτσιού γίνεται ένα με τη λίμνη από πάνω μου, προτού νιώσω το νερό να με τυλίγει από παντού και να τρυπάνει από κάθε πόρο του κορμιού μου.

Γυναίκες και άντρες στριμώχνονται γύρω από τις όχθες της σκοτεινής λίμνης, καλύπτοντας σχεδόν απ' άκρη σ' άκρη και το τελευταίο κομμάτι του βαθυγάλανου ουρανού.

Οι σκέψεις τους αντηχούν στο κεφάλι μου.

Η γυναίκα που οδηγούσε το Mini λέει ότι προσπάθησε να με αποφύγει.

Η αντηλιά. Σίγουρα έφταιγε η αντηλιά. Δεν με είδε.

Νόμιζα ότι είναι μεθυσμένος, έτσι όπως τρέκλιζε στον δρόμο.

Είναι ζωντανός;

Αναγνωρίζω τον ζητιάνο με το κουρελιασμένο σμόκιν· τους σπρώχνει όλους στην άκρη, και για μια στιγμή μπορώ να δω πάλι τον ουρανό, αυτόν τον απέραντο, πανέμορφο ουρανό.

Κλείνω τα μάτια. Θα πάρω μια ανάσα, προτού σηκωθώ να συνεχίσω τον δρόμο μου. Θα φτάσω σχεδόν στην ώρα μου. Όταν θα φωνάζουν τα ονόματα, εμείς θα είμαστε ακόμα στο Β, ο Σαμ κι εγώ, στην Ημέρα Πατέρα και Γιου. Β όπως Βαλεντίνερ, το επώνυμο της μητέρας του...

Αγαπημένε μου μπαμπά,

Δεν γνωρίζομαστε, αλλά νομίζω ότι αυτό πρέπει να αλλάξει. Αν το θέλεις κι εσύ, έλα στις 18 Μαΐου στην εκδήλωση για την Ημέρα Πατέρα και Γιου στο αρρεναγωγείο Colet Court. Βρίσκεται στο σχολικό συγκρότημα του St. Paul's στο Μπαρνς, ακριβώς δίπλα στον Τάμεση. Θα σε περιμένω απέξω.

Σάμιουελ Νόαμ Βαλεντίνερ

Σαμ, σε λίγο θα είμαι εκεί. Μια στάση έκανα μόνο να ξεποστάσω.

Κάποιος μου ανοίγει πάλι τα μάτια. Η όχθη φαντάζει τόσο μακρινή από πάνω μου, που μετά βίας την ξεχωρίζω από τον πάτο της λίμνης. Ένας άντρας στέκεται στο χείλος

της χοάνης και κάτι μου φωνάζει από ψηλά. Φορά στολή τραυματιοφορέα και γυαλιά ηλίου με χρυσό σκελετό. Μυρίζει τσιγάρο.

Βλέπω το πρόσωπό μου να καθρεφτίζεται στα τζάμια των γυαλιών του, αντικρίζω το ίδιο μου το βλέμμα, γυάλινο και κενό.

Βλέπω τις σκέψεις του τραυματιοφορέα.

Έλα, φίλε, σκέφτεται από κει ψηλά στην όχθη. Κράτα γερά, φίλε. Μην πεθάνεις. Σε παρακαλώ. Μην πεθάνεις.

Ένας μακρόσυρτος, διαπεραστικός ήχος τραβά μια ευθεία γραμμή κάτω από τη ζωή μου.

Όχι τώρα!

Όχι τώρα! Είναι πολύ νωρίς!

Είναι πολύ

Είναι

Ο μακρόσυρτος ήχος δίνει τη θέση του σε μια τελευταία τυμπανοκρουσία.

Πηδάω.

15 η HMEPA

Σαμ

Ώρα: 14:35. Όνομα επισκέπτη: Σάμιουελ Νόαμ Βαλεντίνερ.
Νοσηλευόμενος ασθενής: Χένρι Μ. Σκίներ.

Δεκατέσσερις φορές έχω γράψει τα στοιχεία στη λίστα.

Κάθε μέρα πρέπει, όμως, να τα συμπληρώνω εκ νέου. Κάθε μέρα, η κυρία Γουόκερ σπρώχνει προς το μέρος μου το μαύρο ντοσιέ με την πιάστρα και το έντυπο, όπου καταχωρίζω με κεφαλαία γράμματα την ώρα, το όνομά μου και το όνομα του ασθενούς που επισκέπτομαι.

Μια σειρά πιο πάνω γράφει: «Έντι Τόμλιν». Και η Έντι Τόμλιν επισκέπτεται τον πατέρα μου, πάντα λίγες ώρες πριν από μένα, όταν είμαι στο σχολείο. Ποια είναι αυτή;

«Μα και χθες εδώ ήμουν», λέω στην κυρία Γουόκερ.

«Το ξέρω, γλυκέ μου.»

Η γυναίκα πίσω από το γκισέ της υποδοχής στο νοσοκομείο Ουέλινγκτον λέει ψέματα. Ούτε που με θυμάται. Τα ψέματα έχουν έναν ιδιαίτερο ήχο, πιο ανοιχτόχρωμο από τη φυσιολογική χροιά της φωνής. Στο καρτελάκι πάνω από το αριστερό της στήθος είναι γραμμένο με κεφαλαία γράμματα το όνομά της: ΣΙΛΑ ΓΟΥΟΚΕΡ. Με λέει «γλυκέ μου», επειδή δεν ξέρει το όνομά μου. Έτσι είναι οι Άγγλοι, απεχθάνονται να λένε αλήθειες μεταξύ τους: το θεωρούν μεγάλη αγένεια.

Η Σίλα Γουόκερ έχει βαρύνει από τις σκιές πολλών χρόνων. Τις βλέπω, όπως τις βλέπω και στους περισσότερους άλλους ανθρώπους. Κάποιοι έχουν υπερβολικά πολλές σκιές, άλλοι λιγότερες, τα παιδιά σχεδόν καμιά. Και αν έχουν, είναι

επειδή έρχονται από χώρες, όπως η Συρία ή το Αφγανιστάν, και τότε οι σκιές μεγαλώνουν μαζί τους.

Η κυρία Γουόκερ δείχνει να έχει περάσει πολλές στενοχώριες στη ζωή της. Δεν βλέπει το σήμερα, επειδή είναι ακόμη αγκιστρωμένη στο χθες. Να γιατί στα μάτια της δεν είμαι παρά άλλο ένα αγόρι με στολή μαθητή και ενοχλητικό σπάσιμο στη φωνή. Με κοιτάζει και ίσως βλέπει μια παραλία και το άδειο της χέρι, που δεν βρίσκεται κανείς πια να το κρατήσει.

Όπως και να 'χει, πέρασα απ' το νοσοκομείο και χθες και προχθές. Και παραπροχθές. Και άλλες έντεκα μέρες πιο πριν. Κάνω κοπάνα, μια από το ένα μάθημα, μια από το άλλο, πρωί ή απόγευμα, ενώ σήμερα θα λείψω από το μάθημα των Γαλλικών με τη μαντάμ Λουπιόν. Ο Σκοτ με συμβούλεψε να μοιράζω τις απουσίες μου σε όλα τα μαθήματα, για να μη με πάρουν χαμπάρι.

Ο Σκοτ Μακ Μίλαν είναι ειδικός. Στην κοπάνα, στο γκουγκλάρισμα, σε πράγματα που δεν συνηθίζει να κάνει κανένας άλλος. Όπως και στο σκάκι, στο σχέδιο και στη συλλογή επιπλήξεων από τους καθηγητές. Εδώ που τα λέμε, είναι ειδικός σε όλα. Είναι δεκατριών χρονών, έχει δείκτη νοημοσύνης 152, πλαστογραφεί κάθε γραφικό χαρακτήρα και έχει έναν ζάμπλουτο πατέρα ο οποίος τον μισεί. Ο δικός μου δείκτης νοημοσύνης φτάνει μόλις το 148. Με άλλα λόγια, εκείνος είναι «διάνοια» και εγώ «σχεδόν διάνοια» ή, όπως θα έλεγε ο Σκοτ, «Μοί, ο Εγκέφαλος, και τοί, ο δόκτωρ Ξερόλας, mon ami». Αφού εντρύφησε στα μανδαρινικά και σε μια αφρικανική διάλεκτο με πλαταγισμούς της γλώσσας, ο Σκοτ ο Εγκέφαλος περνά τώρα τη γαλλική φάση του.

Είμαι κι εγώ δεκατριών και συναισθητικός, κοινώς συναισθήβλακας, όπως με αποκαλούν κάποια αγόρια στο σχολείο, με έναν πατέρα που, εδώ και δύο εβδομάδες, βρίσκεται

σε τεχνητό κώμα –ένα είδος παρατεταμένης νάρκωσης, με τη διαφορά ότι στον εγκέφαλό του έχουν τοποθετήσει μικρές βεντούζες που ρυθμίζουν την πίεση, ενώ ένα μηχανήμα είναι υπεύθυνο για την αναπνοή του, ένα άλλο φύχει το αίμα του και ένα τρίτο έχει αναλάβει το τάισμα και το κατούρημα. Σήμερα θα τον ξυπνήσουν.

Στο σχολείο κανείς δεν ξέρει πως ο πατέρας μου βρισκείται σε κώμα –εκτός από τον Σκοτ. Εξάλλου, κανένας άλλος πέρα από τον Σκοτ δεν ξέρει ότι ο Στιβ, ο σύζυγος της μητέρας μου, δεν είναι ο πραγματικός μου πατέρας. Μάλιστα ο Σκοτ είχε πει κάποια στιγμή: «Κολλητέ, μέσα σε μια νύχτα θα γινόσουν διάσημος σε όλο το σχολείο, έστω και για μία χρυσή εβδομάδα. Σκέψου καλά τι χάνεις. Είναι απ’ τις κορυφαίες στιγμές στη ζωή ενός ανθρώπου να είναι για μία φορά ο πιο συναρπαστικός τύπος απ’ όλους. Και για τα κορίτσια.» Δεν τα εννοεί αυτά που λέει. Έτσι κι αλλιώς, στο σχολείο μας δεν έχουμε κορίτσια.

Ο Σκοτ κι εγώ είμαστε οι μόνοι δεκατριάχρονοι από το Colet Court που έχουν γίνει δεκτοί στη λέσχη της Μένσα, του διεθνούς οργανισμού που απαρτίζεται από μέλη με υψηλό δείκτη νοημοσύνης. Ο Σκοτ την έχει βαφτίσει «Λέσχη των λαπάδων». Η μητέρα μου, από την άλλη, λέει ότι πρέπει να είμαι περήφανος για τον εαυτό μου, όντας ο ένας από τους δύο δεκατριάχρονους επί συνόλου εννιακοσίων Παίδων της Μένσα στην Αγγλία, αλλά η περηφάνια με το ζόρι μού αφήνει μια γεύση σαν να μασουλάω αλουμινόχαρτο.

Αν ήξερε ότι είμαι εδώ...

Μπορεί να με έδινε για υιοθεσία. Ή να μου έκοβε την καλημέρα. Ή να με έκλεινε σε οικοτροφείο. Δεν ξέρω.

«Ευχαριστώ, γλυκέ μου.» Η φωνή της Σίλα Γουόκερ παίρνει πάλι το φυσιολογικό της χρώμα καθώς τραβά προς το μέρος της τη λίστα επισκεπτών και καταχωρίζει το όνομά

μου στον υπολογιστή. Τα μακριά νύχια της χτυπούν με αποφασιστικότητα το πληκτρολόγιο βγάζοντας έναν πράσινο ήχο.

«Στον δεύτερο όροφο, Σάμιουελ Νόαμ Βαλεντίνερ», λέει με έμφαση, λες και δεν το ξέρω.

Στον δεύτερο όροφο βρίσκεται η μονάδα εντατικής θεραπείας για τους ασθενείς που ζουν στη σιωπή και στη μοναξιά. Γι' αυτό τους φέρνουν εδώ, στη νευρολογική κλινική του νοσοκομείου Ουέλινγκτον. Το London Brain Centre είναι κάτι σαν τη NASA ανάμεσα στα κέντρα εγκεφαλικών παθήσεων.

Η Σίλα Γουόκερ μου δίνει ένα φύλλο Α4 με τον χάρτη του νοσοκομείου· είναι ίδιος με τον χθεσινό και τον προχθεσινό. Η κυρία Γουόκερ κυκλώνει με έναν μαρκαδόρο πού βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή και πού πρέπει να πάω και μου υποδεικνύει τη συντομότερη διαδρομή από το ένα σημείο στο άλλο.

«Καλύτερα να πάρεις τον ανελκυστήρα και να ανεβείς στον δεύτερο όροφο, Σάμιουελ Νόαμ.»

Η κυρία Γουόκερ θα μπορούσε κάλλιστα να εργάζεται στις πληροφορίες του μετρώ. «Για Κένσινγκτον στρίψτε δεξιά, για διατρήσεις εντέρου συνεχίστε όλο ευθεία, για τον νεκροθάλαμο στρίψτε αριστερά στον αυτόματο πωλητή αναψυκτικών. Καλή σας μέρα, κύριε Σάμιουελ Νόαμ Βαλεντίνερ.»

«Επίσης, κυρία», αντεύχομαι, αλλά εκείνη με έχει κιόλας ξεχάσει.

Την πρώτη μέρα είχε έρθει μαζί μου και η μητέρα μου. Όση ώρα περιμέναμε το ασανσέρ, εκείνη άρχισε τα δικά της: «Ξέρεις, δεν χρωστάμε τίποτα στον πατέρα σου. Απολύτως τίποτα! Είμαστε εδώ μόνο και μόνο επειδή...»

«Καταλαβαίνω», τη διέκοψα. «Δεν θέλεις να τον δεις. Το έχεις υποσχεθεί στον εαυτό σου.»

«Γιατί;» ρώτησε αναστατωμένη ύστερα από μια μικρή παύση. «Γιατί τα καταλαβαίνεις πάντοτε όλα, Σαμ; Είσαι

πολύ μικρός για να καταλαβαίνεις τα πάντα!» είπε και μου έδωσε τον χάρτη. «Λυπάμαι, αλλά ο πατέρας σου με κάνει έξω φρενών. Αχ, Σαμ...»

Της είχε κακοφανεί ότι τον ρώτησα κρυφά αν θα ερχόταν στη εκδήλωση για την Ημέρα Πατέρα και Γιου στο Colet Court. «Έτσι κι αλλιώς δεν πρόκειται να έρθει», είχε πει.

Ο ήχος της φωνής της με τύλιξε σαν μοσχοβολιά, σαν άρωμα δεντρολίβανου στη βροχή, θλιμμένος, υπόκωφος. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα πόσο με αγαπούσε, το κατάλαβα επειδή ξαφνικά αισθάνθηκα ότι μπορούσα πάλι να ανασάνω, να ανασάνω βαθιά, σαν να στεκόμουν στην ψηλότερη κορυφή του κόσμου. Ο μουσκεμένος κόμπος που μου φράζει συνήθως το στήθος είχε εξαφανιστεί.

Μερικές φορές η αγάπη για τη μητέρα μου είναι τόσο βαθιά, που εύχομαι να πεθάνω για να ξαναγίνει επιτέλους ευτυχισμένη. Αν έφευγα από τη μέση, εκείνη θα ζούσε μια ήσυχη ζωή με τον άντρα της, τον Στιβ, και τον μικρό μου αδερφό, τον Μάλκολμ. Οι τρεις τους θα ήταν επιτέλους μια φυσιολογική οικογένεια, με πατέρα, μητέρα και παιδί, και όχι με πατέρα, μητέρα, παιδί κι εμένα, τον τύπο που αποφεύγει να κοιτάζει τους άλλους στα μάτια, διαβάζει τόνους βιβλίων επιστημονικής φαντασίας και έχει για πατέρα κάποιον που της δίνει στα νεύρα.

«Άκου», της πρότεινα, «θα μείνω κοντά του όση ώρα θέλω, αλλά χωρίς εσένα, κι εσύ θα με περιμένεις στην καφετέρια, σύμφωνοι;»

Με έσφιξε στην αγκαλιά της. Ένιωθα πόσο λαχταρούσε να μου πει ναι, αλλά και πόσο ντρεπόταν για τον εαυτό της.

Η μητέρα μου δεν ήταν πάντα έτσι. Σε άλλες εποχές, εργαζόταν ως φωτογράφος και πήγαινε σε πολέμους, στην πρώτη γραμμή του πυρός. Τότε ήταν ατρόμητη, δεν φοβόταν τίποτα και κανέναν. Αλλά μετά συνέβη κάτι· προέκυψα εγώ

Μπορούν, άραγε, λάθος αποφάσεις να μας κάνουν ευτυχισμένους;

Η ζωή είναι ένα σύνολο από συνεχείς αποφάσεις.
Αλλά, ποιες είναι οι σωστές; Ποιες οδηγούν στην ευτυχία,
την αγάπη, τη φιλία και ποιες φέρνουν απόγνωση και μοναξιά;
Με αυτό το υπαρξιακό ερώτημα παλεύουν ο πολεμικός ανταποκριτής
Χένρι, η εκδότρια Έντι και ο υπερευαίσθητος έφηβος Σαμ,
όταν μετά από ένα ατύχημα ο Χένρι πέφτει σε κώμα.

Η συγγραφέας του παγκόσμιου best seller
Το μικρό παριζιάνικο βιβλιοπωλείο μάς χαρίζει ένα απολαυστικό,
ευχάριστο, γλυκόπικρο παραμύθι για την απόσταση που μπορεί
να διανύσει κανείς για χάρη της αγάπης και της φιλίας.

 εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-986-3

9 789604 619863